

ТРІШЕЧКИ БУДИНОК

Серпанок. Дах заснув. Лише димар
пускає з люльки сиві хмари диму...
Прийшла мара, що й сам я задрімав.
І небо підпираю. Я — будинок.

Притулок, бастіон для кволих доль.
В мені живуть, кохають, помирають.
Комусь мій дім — до пекла коридор,
комусь мої бетони — шлях до раю.

Стривай, димарю! Я ж і сам — цей дим,
що між вітрів блукає пілігримом,
вагаючись: туди або сюди
покійно прихилити білу гриву...

Я дах почухав хмарним гребінцем.
Вітри мовчать, не кажучи, куди нам...
Скажу собі: не гребуй ним, бо це
твій шлях. Ти — дим. І трішечки — будинок.

09.05.2014

З КАМЕНЮ І ВОДИ

Схили святого граніту,
річки бурхливий потік...
Я не одразу й помітив,
як із квартири утік,
як понесли мене ноги
у ковилові степи...
Сяють там бузькі пороги.
Скелі громадям копиць
зморшки на сонці старечі
гріють вже тисячі літ,
мов праслов'янські предтечі,
марять у сизій імлі.
Земле моя, клаптю раю!
Богом цілована ти.
Вкотре із тебе вбираю
сили, щоб далі іти.
Знову гуляю цим раєм...
Вабить щоразу сюди
велич твоя неокрая
з каменю і води...

11.11.2013

СОНЦЕ Й ДОЩ

Той ранок був на всі не схожий:
сплелися в танці сонце й дощ...
Як випадковий перехожий,
я милувався блиском площ.

Тепло проміння. Прохолода.
Блакиті скатерть. Хмари шовк.
Антициклон і негода —
коктейлю пристрасний ковток.

Ще спало мляве передмістя
в обіймах лагідного сну,
а я цей ранок, мов намисто,
в хустинку серця загорнув!

Усе ж дійшла кінця вистава.
Хоч то була коротка мить —
дощу тремтіння золотаве
і досі в грудях майорить.

22.09.2012

СОННИЙ СВІТАНОК

Він з'явився зненацька — світанок,
усміхнувся, мов сонне маля...
Він озвався до мене птахами —
і здригнулася сонна рілля.

За вікном його погляд голубив
неба чистого свіжий кришталь.
А самотні хмаринки, мов губи,
цілували замріяну даль...

«Здрастуй, сонце!» — гукнули дерева.
Мов дитина, я з ними зрадів.
І гаї — жовтосонячні леви —
стали восьмим, найкращим із див.

24.09.2013

МОРЕ

Море на берег обвалиться
тоннами битого скла.
Тріском відколотих скель
викинеться на рінню.
Піснею грому простелеться
кожне слівце, кожен склад.
Сіль зацілує вуста
суші в невинному «ню».

...Вітер обвіє турботливо
юну тремку наготу.
Ніжно, мов іскорку, що
оберіга Прометей.
— Море, картинки минулого
спраглим очам приготуй!

Море кивне і сліди
босих сердець
промете.

Ляжуть на тло зморщок берега
сиві, патлаті віки.

Хвилі — майстри ремесла —
з мушель складуть вітражі.
Фрески епох дрібнобрижові
виведе вітер в'юнкий.
Справжні художники вод
пензлі взяли — вірте ж їм!

Дихає, грає, хлюпочеться
жвавий верткий організм.
Наче життя, все дає
і відбирає — не менш...

Море — старий патефон.
Ми — платівки.
Та наші пісні ще не програні.
Тиша застигла.
І кров'ю набралось
море крикливих знамен!

14.08.2015

ПІЛОТИ ОСІННІХ ПРЕРІЙ

Втерши носи Сікорським і Магелланам,
що стерновими стихій палко марили стати,
линуть величні й крихітні маги лану
ввись на шовкових мереживних аеростатах.

Всі пілігрими, подих затамувавши,
вклякли на місці — понурі, німі дилетанти.
Все ж... на частинки розпатрати атом неважко —
мрійникам важче до втілених мрій долітати.

В небо летять пілоти осінніх прерій.
Вітер свобод обдуває серця павучі.
Що їм щоденних марнот і дрібниць перелік?
Як неозорість окреслити звиклим до «вужче»?

Линуть до хмар павутинні летючі голландці,
хоч і народжені скніти у листі сирому.
Хтозна-відколи літають отак безсоромно...
Втім, і павук може бути у небі ґалантним!

04.11.2015

ДВІ СТИХІЇ

Світанок обережно торкається
теплими променями
ще млявих крил і сонних очей.
З радістю покидаю затишок домівки.
Здіймаюся в синь.
Сірі обриси ланів та гір
наливаються соковитими барвами,
просочуються життям.

На висоті соколиного лету
моє серце,
запалене безмежжям
твоїх незайманих сіножатей,
розгублено завмирає
від кожної хвилі вітру
на твоєму розпашілому тілі.
Ти належиш мені...
І твої ковилові поля —
то зелене море,
що піниться від шторму.

Не відаю, з якого боку підійти,
підлетіти до тебе,
як обійняти — величну, неосяжну і дику?
Ми — дві такі несхожі, самодостатні стихії,
що, передчуваючи неминучу зустріч,
тепер ніяковіють одна перед одною.

Тому наші доторки такі несміливі,
але ми пізнаємо
сокровенну суть одне одного:
я — земну, материнську,
ти — батьківську, небесну.
Я — виднокрай-утікач.
Ти — надійна твердиня.

І тому я ліплю тебе,
як натхненний скульптор,
із усіх цих полів і сіножатей,
що стають твоєю шкірою,
із усіх кучерявих лісів,
що стають твоїм волоссям,
із усіх блакитних озер,